

Elűszó

Midőn hűsz voltam, kitisztult az ég,
Lehetett már kokárdát hordani.
Nyüzsgött mindenki mérgezett egérként,
Jártak a szájak, ellenzékiség,
Zászlók, tüntetés, fáklyás vonulás,
Szuszogva izzadt az értelmiség,
Simán elhitte, hogy most ő a fontos,
Az emberek javán munkálkodik,
Ünneplést szervez, és mindent kimond,
Amit korábban szigorúan tilos volt.

Minden habos agy kész szűlőszoba,
Odabenn csupa vér, csatak, jajongás,
S másnap az újszűlött gondolatot
Pólyában üdvözűlten körbehordták.

Csodálta mind, s a saját gyermekét
Éppűgy cipelte tartva a magasba,
Összevesztek, kié szebb, hűsosabb,
űgyvéd, sebész, költő képviselő lett.

A vész kitört. A közlelkesevés
Mögött csörögtek dagadó zsebek,
Emberszájak haraptak kétpofára
Zsíros tőkét, más életét szagatva,
A nagy szellemi csetepatézás meg
Korcs belviszályokká fajult hamar.
Vad villám záporzott tekintetekből:
Komcsi, fasiszta, kotródj, te gané!
Kettéhasadt minden egyes atom,
Minden család kétfejű szörnűyeteg,
Két szája egymásra lángot okád,
Szétszagatott nép húzkod kötelelet
Atyák csontja felett tipródva dűhben,
S a nyomor Kádár-paravánjai mögűl
Előbűjnak a hajléktalanok.

LACKFI JÁNOS (1971) költő, író, műfordító. A Pázmány Péter Katolikus Egyetemen tanít. Legutóbbi kötetei: *Szóvíhar* (összegűjtött versek, 2016), *Szerelmi nyomozás* (ifjúsági regény, 2016).

Most hűtőház van, megdermedt pixelek.
Megkeseredtünk.
Nem fűszerektől, mint az Unicum,
Gyomorbajtól, mint a bűdöslő szájak,
Melyek köphetnek bármennyit, hiába,
Elcsattan csak a fűben nedvesen,
A nyálból új nép nem serken soha.
Majd eljön a szájrfrissítő tavasz,
Bűvöl csalóka mentaillatot,
Bár mentát sose látott a labor.
Képernyőn néha átsüt indulat,
Kidőlt fogak rendbe hozatva mind,
Sövényükön dől vad politika:
Kérdjétek a sok entellektüelt,
Melyik zsebükben hordják lelküket?

Atomtól atomig

Állok a konyhapultnál éjszaka,
S két deci csilló közelségen át
Felnagyítom a rejtőző anyag
Láthatatlan, nyüzsgő viadalát.

Ezer kilométerekről jön e víz,
Szűrte felhő vagy barlang fala,
Küldte eső, hó, hordozta a köd,
Foglyom, pedig szabad volt valaha.

Messzi üzenet, és majd ha megiszom
(Minthogy szomjan sehogy sem élhetek),
Tovább vonul csatornacsöveken,
Hogy öntözzön sok másik életet.

Tanultam ám, hogy nem csak ennyi ez,
Hogy üvegtestben vad molekulák
Járják táncukat, szilaj démonok,
Neutron, kvarkok, s törpülnek tovább.

Magamba döntöm s kész világokat
Iszom vele – egy részecske talán,
Teljes bolygó, felszínén tengerek,
Növény, folyó, állattal telt karám.

És létezik fájdalom, meglehet,
S bár pirinyó, nekik irtóztató,
A poharamban szenved, imbolyog
Vajúdva százezernyi földgolyó.

Hát végtelenig ismétlés a lét?
Apró égitest, messze és közel,
Ím itt rezegsz, bár láthatatlanul,
Lenyelhetlek, s te tovább létezel.

Ó, jaj, s e bolygóknak mindegyikén
Egy esti konyhában valaki áll,
Képzeld nála parányibb létezést.
Keze ügyében vízzel telt pohár.

